

I Profetiens Brennpunkt

Klare utsagn om en religiøs-politisk verdensmakt
Av Sven Arvid Gustavsen

I innseglingen til New York havn ruver den navngjetne Frihetsstatuen over den travle skipstrafikken til og fra. Den kolossale kvinneskikkelsen med løftet fakkel som symbol på friheten, raker 92 m over havflaten. I hundre år har den vært en symbolsk garanti for de grunnverdier som har preget den nasjonen som er kjent for å være religionsfrihetens festning og protestantismens høyborg.

Bølgene som velter mot kysten, får en til å tenke på de veldige folkemasser (se Åp 17:15) som gjennom årene har strømmet inn over det nordamerikanske kontinent. Drevet av en lengsel etter å kunne dyrke sin Gud i frihet og fred og i samsvar med sin egen samvittighet, kom de til et land med en enestående grunnlov, som var blitt til av helt spesielle årsaker.

Den demokratiske presidentkandidaten Walter Mondale forklarte det slik foran valget i fjor: «Da våre forfedre skrev den amerikanske grunnloven, var det meningen at religion og politikk skulle holdes atskilt. Hvorfor gjorde de det? Fordi de hadde opplevd at i Europa ble samfunnet forgiftet av sammenblandingen mellom politikk og religiøs tro.» Hvorfor uttalte han seg så skarpt om dette tema?

Per Jon Odéen forklarte det slik i «Bergens Tidende», 14. sept. 1984. "Tradisjonelt har det vært et skarpt skille mellom stat og kirke i USA. Religionsfrihet er nesten hellig for amerikanerne som opplevde at deres forfedre måtte flykte fra Europa for å få frihet til å dyrke sin Gud slik de selv ville. President Thomas Jefferson, en av de «store» presidenter, sa det slik: «Grunnloven har satt opp en skillevegg mellom stat og kirke.» Mye tyder på at Ronald Reagan er innstilt på å sage ut en dør i denne veggen."

Bak president Reagan står mektige religiøse krefter som er i ferd med å rive frihetsfakkelen ut av frihetsgudinnens hånd. De har - i overført betydning - til hensikt å gi henne et sverd i stedet. Dette virker kanskje overraskende på mange, men ikke på alle.

I 1880-årene vakte en amerikansk kvinnelig forfatter betydelig oppsikt ved det hun

skrev om Amerika, basert på den siste boken i Bibelen (Åp 13): "Når de ledende kirkesamfunn i De forente stater slutter seg sammen om felles trospunkter, og de får statsmakten til å tvinge igjennom deres vedtak og støtte deres ordninger, vil det protestantiske Amerika ha opprettet et bilde av det romersk-katolske prestevelde. Det vil uvegerlig føre til at dissenterne blir dømt etter straffeloven. ... «Dyrets bilde» betyr en form for frafallen protestantisme som oppstår når de protestantiske kirkesamfunn søker støtte hos statsmakten for å tvinge igjennom sine dogmer." - E.G.

White, «Mot Historiens Klimaks», Norsk Bokforlag, Oslo, s. 259.

Mye tyder på at denne advarselen kommer til å bli bokstavelig og nøyaktig oppfylt snarere enn de fleste aner. Hundre år senere kunne man lese følgende i «New York Times», 23. nov. 1980: "Dersom «The Moral Majority» får det som de vil, kan du like godt begynne å be. De vil ha sine religiøse dogmer håndhevet ved lov og påtvunget alle."

At amerikansk politikk er blitt infiltrert av religion er ingen hemmelighet, og at den samme tendens gjør seg gjeldende i store deler av verden er en kjensgjerning. "Religiøse grupper er nå mer høyrøstet og synbare i det politiske liv enn de har vært på mange år. Moral Majority, National Conference of Catholic Bishops, og andre religiøse grupper lar stadig oftere sine moralske visjoner komme til uttrykk i politikken. Dette kan utvikle seg til et verdensomfattende fenomen. Det verdslige samfunn kan godt bli det globale unntak." - Commonwealth, 23. april 1982.

Slik stod det å lese i Bergens Tidende 10. okt. i fjor: "Det nye høyre i USAs politikk er vanskelig å beskrive, for ikke å si kartlegge. Det er et nettverk av organisasjoner av forskjellig karakter. På den moralskreligiøse siden er pastor Jerry Falwells Moral Majority Inc. kanskje den som er mest kjent i Norge. Det finnes antagelig et titalls andre, både romersk-katolske, protestantiske og evangelisk-karismatiske med underavdelinger over hele USA. Deres hovedbudskap er mot pornografi, mot abort, mot homofili, for familien og for å bringe «Amerika tilbake til Gud»."

Hva vil dette si i praksis? Fra et kristent synspunkt kan det høres både fint og fromt ut. Det er et motto som egner seg til å inspirere til handling. Det har det også gjort, men det tragiske er at de påtenkte «handlingene» tidligere er blitt utført av en religiøs stormakt som også benyttet seg av statsmakten for å nå sine religiøse mål. Denne makt og dens fremferd mot annerledes tenkende er beskrevet i Åp 13:1-10 som det «første dyret», og samtlige kjennetegn peker på pavestolens religiøspolitiske maktstruktur. At

denne makt har etterlatt seg noen av de blodigste spor i historien, burde ikke overraske noen.

Det «andre dyret» som er beskrevet i Åp 13:11-17, blir av mange tolket til å være Amerikas forente stater. Slik lyder profetien: "All den makt det første dyret har, bruker det andre dyret etter oppdrag fra det første. Det får hele jorden og dens folk til å tilbe det første dyret." (Åp 13:12). Denne stormakten på den vestlige halvkule får altså et spesielt oppdrag fra pavestolen, som skal gjennomføres ved den type maktbruk som tidligere har kjennetegnet Rom. Er dette utenkelig? Slett ikke! Religiøse røster i

det amerikanske samfunn bekrefter i økende grad sannsynligheten for at dette vil skje. I en tale til Det nasjonale katolske utdannelsesforbund i USA 15. april i fjor uttalte president Reagan: "Jeg er takknemlig for deres hjelp med å forme den amerikanske politikk til å gjenspeile Guds vilje, og jeg ser frem til videre veiledning fra Hans Hellighet, pave Johannes Paul II, ved en audiens jeg skal ha med ham i juni-."

Dersom Reagan og hans støttespillere virkelig ønsker at amerikansk politikk skal gjenspeile Guds vilje, vil det vel si at de ønsker at politikken skal gjenspeile Guds lov, de ti bud, slik de står i 2 Mos 20:8-11, og slik de kom til uttrykk i Jesu liv og lære (se Joh 1:10; Matt 5:18; Mark 7:6-9). Problemet er at pavemakten har forsøkt å forandre disse bud. Vi merker oss følgende endringer: Bibelens annet bud som forbyr billedtilbedelse, finnes ikke i katekismen. Bibelens fjerde bud, hviledagsbudet, som fremhever Guds skapermakt og skaperhandling, er tømt for sitt innhold og erstattet med en annen fortolkning. Bibelens tiende bud er delt i to for å beholde ti-tallet. Dersom det er *denne forandrede* lov som man mener skal være et middel til å «gjenspeile Guds vilje» i amerikansk politikk, står man overfor den høyst beklagelige kjensgjerning at den slett ikke representerer *Guds vilje*, men *pavemaktens*.

Når man prøver å bringe Amerika tilbake til Gud, vil det også si at folk må gå i kirke på søndag, som er merket på pavemaktens autoritet. Det betyr at «dyrets merke» blir innskjerpet, som i sin tur vil føre til at folk blir tvunget til å bøye seg for katolsk autoritet og lov. En katolsk geistlig uttalte: "Bibelen påbyr deg å holde sabbatsdagen. Søndag er ikke sabbat. Ingen ville våge å hevde det, for Bibelen sier så tydelig som ord kan gjøre det, at den syvende dag er sabbat, dvs. lørdag. Vi vet at søndagen er den første dag i uken.» ... Søndagshelligholdelse er ene og alene en lov i den katolske kirke. ... Kirken forandret sabbaten til søndag, og hele verden bøyer seg og tilber på den dagen, i taus lydighet mot den katolske kirkes pålegg." -Pater Enright, «College of Redemptorist Fathers».

Dette betyr at USA kommer til å bruke den samme makt som pavestolen har gjort - nemlig lovgivning - for å tvinge frem religiøsitet i handling og overbevisning. «Merket» (Åp 13:16) skulle preges i hånden - et symbol på handling og atferd (se Fork 9:10), og i pannen - et symbol på overbevisning, tro og innstilling (se Esek 3:7-9).

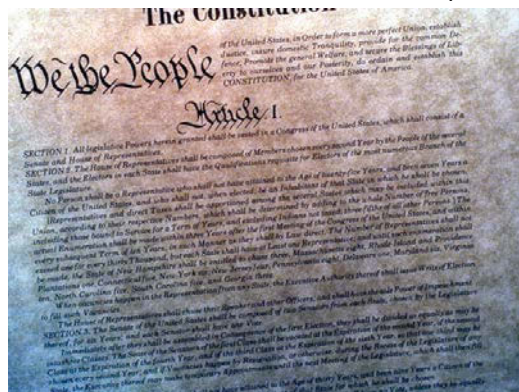
Følgende utsagn kommer fra Anglo-Saxon Federation, ifølge «Special Alert» nr. 43, 1983, og blir støttet av mange religiøse kretser i USA: "I dag er vårt land belemet med vold, kriminalitet og økende drapstendenser som følge av at de bud, statutter og straffedommer som finnes i Guds lov, ikke har fått status som landets lov. Fordi de i virkeligheten er Israels hus, er det vår nasjonale plikt å vedta Herrens lov som landets lov, og sørge for at den blir overholdt av landets innbyggere. ... Vi hevder videre at landets regjering har plikt til å påtvinge feiringen av den dagen nasjonen velger som sabbat. ... Ved at man på denne måte gir (denne) sabbaten status som en nasjonal helligdag, vil det bli mulig å lovfeste feiringen og hindre at den blir overtrådt. Samtidig vil myndighetene bli i stand til å straffe dem som overtrer denne dagen. Når dette blir en realitet, og folket blir strengt forpliktet til å holde denne dagen hellig, vil Gud igjen velsigne vår nasjon. ... Vi har valgt søndagen, og dette er den dagen alle våre borgere og alle de fremmede blant oss, også de vantro, burde godkjenne som den syvende dag."

De samme religiøse kretser vil at staten skal benytte seg av økonomisk boikott som tvangsmiddel for å nå sine religiøspolitiske mål. Dette går frem av denne uttalelsen fra den samme organisasjonen: «Mens dødsstraff for sabbatsovertredelse ble tatt med i den undervisning som ble gitt Moses, er det også, og sikkert med tanke på den kristne tidsalder, en annen straff som skal iverksettes ved overtredelse av Herrens dag. ... Etter at dødsstraffen ble forkynt, står det også at den som vanhelliger sabbaten, skal «utryddes av sitt folk». I Fentons oversettelse blir dette verset (2 Mos 31:14) gjengitt slik: «... skal støtes ut fra samfunnet med hans folk.» Å bli utstøtt er å bli fratatt alle rettigheter, også fellesskap med en spesiell gruppe man tidligere hørte til.» - «Special Alert», nr. 33, 1982.

Dødsdom vil bli forkynt over dem som velger å lyde Gud mer enn mennesker (se Åp 13:15; Dan 3:28; Apg 5:29). Lederen for «The Lords Day Alliance» uttalte for en tid siden i amerikansk fjernsyn: "Vi har som mål å gi søndagsfeiringen den samme basis som den syvende dag hadde i det gamle Israel.» En av deltakerne i dette programmet var tydelig sjokkert over denne uttalelsen og kom med et innlegg der han sa noe i retning av at det gamle Israel levde under teokrati, ikke demokrati. ... Han minnet taleren om at på den tiden ble man under visse omstendigheter straffet med døden for sabbatsovertredelse.

Så spurte han rett ut: «Mener du å ville gå så langt?» ... Den religiøse lederen svarte: «Det er nøyaktig hva jeg mener, det er det vi arbeider for.» - Marcussen, «National Sunday Law», s. 54.

Det som foreløpig stenger veien for slik religiøs lovgivning i USA er følgende tilleggsparagraf i landets grunnlov: "Kongressen skal ikke fremme noen lov med hensyn til religiøse forordninger, eller med forbud mot fri utøvelse av disse." For å få fjernet denne tilleggsparagrafen har religiøse krefter i USA forsøkt å gjennomføre noe så «uskyldig» som bønn i de offentlige skoler. Disse skolene skal ifølge loven være unntatt enhver form for religiøs påvirkning. Dersom bønn i de offentlige skolene skal gjennomføres, må denne tilleggsparagrafen fjernes. Reagan har allerede forsøkt en gang å få kongressen til å vedta innføring av bønn i skolene. Han klarte det nesten. Etter nederlaget uttalte han at neste gang skulle han gå rettens vei.

Etter alt å dømme vil han vente inntil han får den sammensetningen av Høyesterett som han og hans medspillere ønsker. «Høyesterett driver dit Reagan vil», var overskriften til en artikkel i Bergens Tidende, 2. nov. i fjor i forbindelse med presidentvalget. Bl.a. stod det: "Valget vil også direkte bestemme høyesteretts sammensetning. Den demokratiske kandidat Walter Mondale brukte da også en hel dag i California på å advare mot å overlate det spørsmålet til Ronald Reagan og hans høyreradikale støttespillere i Moral Majority. ... Mange liberale politikere kan avfinne seg med Ronald Reagan som president i ytterligere fire år. Derimot er de engstelige for konsekvensene av at den samme Reagan vil få makt til å sette sammen en konservativ høyesterett."

Vi forstår godt hvorfor de liberale politikere er engstelige for konsekvensene dette vil få, ikke bare for USA, men også for resten av verden. Den samme forfatter som vi innledningsvis siterte, kom også med disse klarsynte utsagn: "Når Amerika, religionsfrihetens land, en gang slutter seg sammen med pavemakten for å undertrykke samvittigheten og tvinge menneskene til å hedre den falske sabbat, blir befolkningen i hvert land på jorden ledet til å følge dets eksempel." - Ellen G. White, «Testimonies to the Church» VI, s.18. Og videre: "Når de protestantiske kirkesamfunn forener seg med statsmakten for å støtte opp om en falsk religion som deres forfedre ble forfulgt på det kraftigste for å ha satt seg opp imot, når staten bruker sin makt for å tvinge igjennom kirkens vedtak og for å holde fast på dens ordninger, vil det protestantiske Amerika ha laget et bilde av pavedømmet, og det vil da skje et nasjonalt frafall som bare vil ende i nasjonal ruin." - «The Signs of the Times», 22. mars 1910.